

Я БІЖУ.

Біжу крізь залиті місяцем ліси, гілки зачіплюються за одяг і рвуть його на клапті, ноги плутаються в засніженній папороті.

Ожина ранить руки. У горлі зшерхло. Болить. Болить геть усе.

Але я біжу. Принаймні я ще можу це робити.

Завжди, коли біжу, в голові рояться якісь слова. Час, що хочу наздогнати, чи розчарування, які хочу розтопити об асфальт.

Але цього разу всередині лунає лише одне слово, єдина думка.

Джеймс. Джеймс. Джеймс.

Я мушу туди добігти. Я мушу добігти до дороги, перш ніж...

І ось нарешті чорна смужка асфальту, освітлена місячним сяйвом. Ячу гудіння мотора, воно наближається, білі лінії сяють. Вони такі яскраві, що ріжуть очі, чорні стовбури дерев — наче рубці на тлі фар.

Я запізно?

Я змушую себе подолати останні тридцять метрів, перечіплююся через колоди, серце стугонить у грудях.

Джеймс.

І я таки запізно — машина надто близько. Мені її не зупинити.

Я лежу на асфальті, витягнувши руки вперед.

— Зупинись!

Болить. Усе болить. Світло в очах, головний біль. У ніздрях тхне кров'ю, від неї липкі руки.

— Леоноро?

Десь крізь туман болю пробивається голос. Я намагаюся поворухнути головою, вуста не спроможні вимовити ні слова.

— Леоноро, ти в безпеці, ти у відділенні швидкої допомоги. Ми тебе веземо на рентген.

Голос жінки. Він звучить чітко і голосно. Від нього болить.

— Слід когось повідомити?

Я знову намагаюся похитати головою.

— Не рухайся, — відповідає вона. — У тебе травма голови.

— Норо, — шепочу.

— Зателефонувати Норі? Хто така Нора?

— Я... це мое ім'я.

— Гаразд, Норо. Не хвилюйся. Боляче не буде.

Проте це не так. Усе болить.

Що трапилося?

Що я зробила?

Щойно прокинувшись, я знала — сьогодні день для пробіжки парком по найдовшому моєму маршруту на п'ятнадцять кілометрів. Осіннє проміння пробивалося крізь плетені штори, вкриваючи позолотою постіль. Пахло дощем, що йшов уночі. За вікном кінчики листочків платана набували золотово-коричневого відтінку. Я заплющила очі, потягнулася, дослуховуючись до цокання та гулу опалення, приглушеного гуркотом машин, відчуваючи кожен м'яз і насолоджуясь новим днем.

Я завжди починаю ранок однаково. Можливо, через самітне життя, що дає можливість проростати твоїм звичкам. Жодного стороннього втручання, жодних сусідів по кімнаті, котрі випивають залишки молока, жодних котів із клубками їхньої шерсті на килимі. Ти знаєш, що річ, залишена вчора у шафці, вранці опиниться знову у шафці. Ти контролюєш усе.

А можливо, річ у роботі вдома. На відміну від звичного графіку, дні з легкістю перетворюються на хаотичні, змішуючись докупи. Таке буває, що о п'ятій вечора я ще досі у піжамі, а єдина жива душа, котру сьогодні бачила, — молочник. Бувають дні, коли не чую жодного людського голосу, окрім радіо. Але знаєте? Мені це навіть подобається. Нормальне життя письменника у всіх його барвах — ти наодинці з голосами у своїй голові та виліпленими тобою героями. У тиші вони оживають. Проте це не завжди найкорисніший спосіб жити. Що не кажи, а режим важливий. Він дає те, за що можна зачепитися, що відмежовує будні від свята.

Мій день починається так.

О 6:30 вмикається опалення, і гул бойлера мене будить. Перевіряю телефон, аби переконатися, що вночі світові не

настав гаплик. Потім просто лежу, дослуховуюся до тріску та скрипту обігрівача.

О 7.00 вмикаю радіо, де вже спіймана хвиля ранкового шоу на «Радіо 4». Дотягуюся до кавоварки, вмикаю її. Вода та кава — мелена «Карт Нуар», загорнута у фільтрувальний папір — ще звечора у кавоварці. Розмір моєї квартири має чимало переваг. Однією з них є те, що, сидячи на ліжку, легко можу дотягнутись і до холодильника, і до кавоварки.

Зазвичай кава готова після того, як по радіо повідомлять останні новини. Піднімаю себе з-під теплої ковдри, п'ю каву з кількома краплинами молока та грінкою, з намазаним малиновим джемом «Бонн Маман» (без масла, і річ не в дієті, просто не люблю таке поєдання).

А от що буде далі, залежить від погоди. Якщо дощ, чи не хочеться бігати — приймаю душ, перевіряю пошту і беруся до роботи.

Але сьогодні прекрасний день, мені вже кортить вибратися надвір, відчути листя під ногами та вітер на обличчі. Душ буде після пробіжки. Одягаю футболку, легінси, шкарпетки, засовую ноги в кросівки там, де лишила їх, біля дверей. Потім пробігаю три сходові марші, і ось я внизу, з'явилася на світ.

Повернулася розгарячілою, спіtnілою та зігнутою від втоми. Довго стояла в душі, обдумуючи список справ на сьогодні. Треба було скупитьтись онлайн, бо юкі майже не лишалося, подивитися правки до моєї книжки, котрі пообіцяла повернути редакторові до кінця тижня, проте ще навіть не відкривала їх. Ще потрібно було переглянути листи, що надійшли з моого сайту через форму зворотного зв'язку. Я вже роками за це не сідала, все відкладаючи якнайдалі. Звісно, більшість листів — спам. Хоч яке підтвердження став, все одно від спамерів не захиститися. Проте іноді там буває і корисне — запити на рекламу чи матеріали для рецензії. А іноді... а іноді надходять листи від читачів. Якщо люди тобі і пишуть, то найчастіше тому, що їм сподобалася книжка. Хоча були й такі, хто розповідав, яка ж я жахлива людина. Але навіть коли відгуки хороші, якось дивно та неэручно чути реакцію людей на твої особисті